

РЕШЕНИЕ

№ 38526

гр. София, 06.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 29.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **6836** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на К. Д. А., [ЕГН], от [населено място], [улица], вх. Б, ет. 1, ап. 4, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002406/14.05.2026 г. по чл. 171, т. 1, б. „з“, гг) от ЗДвП, издадена от М. Т. Т. – полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

В жалбата се излагат доводи, че нарушението е извършено поради недоглеждане от страна на жалбоподателката, свързано със закупуването на нов автомобил и промени около регистрацията и документите му, без умисъл да управлява МПС без валидна застраховка. Твърди се, че жалбоподателката няма сериозни нарушения като водач до момента, че след установяване на нарушението е предприела необходимите действия за сключване на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ и към момента автомобилът е валидно застрахован. Иска се отмяна на заповедта, съответно прилагане на възможно най-леката законова последица.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и поддържа подадената жалба на посочените в нея основания. Моли за нейната отмяна и присъждане на сторените по делото разноски в размер на държавната такса.

Ответникът - М. Т. Т. – полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, не се явява и не се представлява. По делото са постъпили писмени бележки от процесуалния му представител, който оспорва жалбата и моли съдът да я отмени като неоснователна и недоказана, както и за присъждане на сторените по делото разноски.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 57 - ми състав, като обсъди доводите на

страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С оспорената в настоящото производство ЗППАМ № 26-4332-002406/14.05.2026 г. на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, гг) от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, като е отбелязано, че е отнето СУМПС №[ЕИК].

Като фактическо основание за издаването на заповедта е посочен съставеният Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА № 5408366/13.05.2026 г. срещу К. Д. А., съгласно който на 13.05.2026 г. около 08:56 ч. в [населено място], по [улица], с посока на движение от Околовръстен път към [улица], жалбоподателката управлявала личния си лек автомобил „Н. М.“ с рег. [рег.номер на МПС] . При извършената около 100 метра преди [улица] проверка и справка с РСОД се установило, че управляваното от нея МПС е със служебно прекратена регистрация от 03.02.2026 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, при уведомление от Гаранционния фонд за липса на застраховка „Гражданска отговорност“.

Посочено е, че с това жалбоподателката виновно е нарушила чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, за което нарушение е предвидено наказание „лишаване от право да се управлява моторно превозно средство“ по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. При съставянето на акта жалбоподателката не е направила възражения. Като доказателства по акта са изети 2 бр. регистрационни табели, СУМПС №[ЕИК] и СРМПС №[ЕИК].

От приложеното към преписката саморъчно писмено сведение от жалбоподателката се установява, че на 13.05.2026 г. автомобилът ѝ е спрял от органите на КАТ, като сочи, че не е била информирана, че от известно време автомобилът е с прекратена регистрация.

От приложената докладна записка на служител при сектор „ОКПД“ към Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, съставена на 13.05.2026 г., се установява, че при извършена проверка в периода от 06:30 ч. до 18:30 ч. на същата дата, около 08:56 ч. на [улица] бил спрял лек автомобил „Н. М.“ с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от К. Д. А., като след справка с РСОД се установило, че МПС е с прекратена регистрация за липса на застраховка „Гражданска отговорност“, поради което е направено предложение да бъде приложена ПАМ.

На 14.05.2026 г. процесната заповед за ЗППАМ е издадена от М. Т. Т. – полицейски инспектор в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, като е връчена лично на жалбоподателката на същата дата, видно от разписката към заповедта.

По делото е приложено писмено възражение на жалбоподателката до Началника на Отдел „Пътна полиция“ – СДВР от 14.05.2026 г., в което тя посочва, че нарушението е извършено поради недоглеждане след закупуване на нов автомобил и промени около регистрацията и документите на автомобила, че до момента няма сериозни нарушения по ЗДвП, че след установяване на нарушението е предприела необходимите действия за сключване на валидна застраховка, и моли за отмяна на наказанието, съответно за прилагане на чл. 28 от ЗАНН при преценка за маловажност.

Към възражението е приложена застрахователна полица за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, издадена от ЗЕАД „Б. В. И. Г.“, съгласно която на 13.05.2026 г., в 12:43 ч., жалбоподателката е сключила застраховка за процесното МПС със срок на валидност от 13.05.2026 г., 12:43 ч. до 12.05.2027 г., 23:59 ч., т.е. в деня на констатираното нарушение, но след извършената проверка.

От приложената справка „Картон на водача“ се установява, че СУМПС №[ЕИК] на

жалбоподателката е със статус „отнет/иззет“, като отнемането е отразено на 13.05.2026 г. по Акт № GA5408366, а обжалваната ЗППАМ № 26-4332-002406/14.05.2026 г. е вписана със статус „обжалване на първа съдебна инстанция“.

По делото са приети и заверени копия от заповед № 513з-9765/13.09.2024 г. на директора на СДВР, с която актосъставителят на АУАН – инспектор И. И. Б., е преназначен на длъжност полицейски инспектор в 02 група „Пътен контрол“ на 01 сектор „Организация и контрол на пътното движение“ към Отдел „Пътна полиция“ при СДВР; заповед № 513з-735/22.01.2026 г. на директора на СДВР, с която издателят на процесната ЗППАМ – инспектор М. Т. Т., е преназначен на длъжност полицейски инспектор в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към Отдел „Пътна полиция“ при СДВР; заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР, с която на основание чл. 43, ал. 4 във връзка с ал. 3, т. 1 от ЗМВР, чл. 172, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП и заповед № 8121з-632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, длъжностни лица от Отдел „Пътна полиция“ при СДВР са оправомощени да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, буква „а“ и 6 от ЗДвП; както и заповед № 8121з-632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи относно определяне на службите за контрол по ЗДвП и на длъжностните лица от МВР, компетентни да съставят актове за установяване на административни нарушения и да прилагат контролна дейност по ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена чрез административния орган в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК (заповедта е връчена на жалбоподателката на 14.05.2026 г., а жалбата е заведена в Отдел „Пътна полиция“ – СДВР на 15.05.2026 г.), подадена е от надлежна страна – адресат на акта, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**, по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: издаден ли е актът от компетентен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. С оглед приетите по делото заповед № 513з-735/22.01.2026 г. на директора на СДВР, установяваща длъжностното положение на издателя на заповедта М. Т. Т. в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, и заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР, с която длъжностните лица от Отдел „Пътна полиция“ при СДВР са изрично оправомощени да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП, съдът приема, че обжалваната заповед е издадена от материално и териториално компетентен орган.

Заповедта е издадена в изискуемата писмена форма и формално съдържа фактическите и правните основания за нейното издаване. Не се установяват допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването ѝ.

Относно съответствието на заповедта с материалния закон съдът съобрази следното: фактическият състав по чл. 171, т. 1, б. „з“, г) от ЗДвП включва две материалноправни предпоставки – управление на МПС от жалбоподателя в качеството му на водач и извършено от водача нарушение по чл. 175, ал. 3, във вр. с чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП, изразяващо се в

управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. По делото не се спори и се установява от събраните доказателства качеството „водач“ на жалбоподателката към датата и часа на проверката. Установява се също, че към същия момент – 13.05.2026 г., 08:56 ч. – управляваният от нея автомобил е бил с прекратена регистрация, считано от 03.02.2026 г., поради констатирана от Гаранционния фонд липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Съгласно чл. 143, ал. 10 от ЗДвП (в сила от 07.09.2025 г.) не се изисква изрично уведомяване на собственика от компетентните органи за самото прекратяване на регистрацията, за да породи то правни последици – достатъчно е Гаранционният фонд да е изпратил надлежно уведомление по реда на чл. 574, ал. 10 и 11 от Кодекса за застраховането. Ето защо съдът приема, че към момента на извършване на нарушението обжалваната заповед е издадена в съответствие с материалния закон и предпоставките по чл. 171, т. 1, б. „з“, гг) от ЗДвП обективно са били налице.

Заповедта обаче противоречи на целта на закона по следните съображения: принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП са средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за осигуряване на безопасността на движението по пътищата, а не санкция за вече извършено нарушение. Правният резултат, който законодателят цели с мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“, гг) от ЗДвП, е недопускане на по-нататъшно управление на моторни превозни средства, които не са надлежно регистрирани, съответно застраховани. От приетата по делото застрахователна полица се установява, че само няколко часа след извършената проверка – на 13.05.2026 г. в 12:43 ч., т.е. в същия ден, в който е констатирано нарушението, но преди издаването на самата заповед на 14.05.2026 г. – жалбоподателката е сключила валиден договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за процесното МПС. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед причината за служебното прекратяване на регистрацията на автомобила вече е била отстранена по волята на жалбоподателката, а с това и опасността, срещу която е насочена мярката. При това положение съдът намира, че към момента на постановяване на заповедта целта на закона вече е била постигната чрез собствените действия на жалбоподателката, поради което налагането на принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС“ за срок до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се явява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателката и е в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Предвид изложеното, обжалваната заповед е издадена от компетентен орган и в съответствие с материалния закон, но в противоречие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена. С оглед изхода от спора и своевременно заявената претенция, ответникът следва да заплати на жалбоподателката сторените по делото разноски в размер на 5,11 евро, представляващи платената държавна такса по делото.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 57-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Д. А., ЕГН [ЕГН], от [населено място], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002406/14.05.2026 г. по чл. 171, т. 1, б. „з“, гг) от ЗДвП, издадена от М. Т. Т. – полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на К. Д. А., ЕГН [ЕГН], от [населено място], сумата от 5,11 (пет евро и 0,11 цента) евро, представляващи сторените по делото разноски.

Решението е окончателно.

